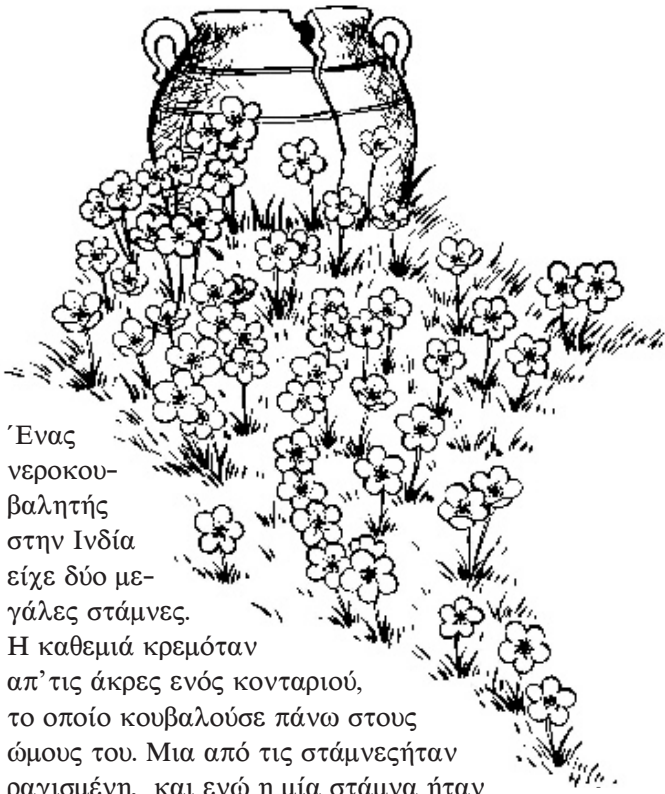

Η ΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΣΤΑΜΝΑ

Ένας νεροκουβαλητής στην Ινδία είχε δύο μεγάλες στάμνες. Η καθεμιά κρεμόταν απ' τις άκρες ενός κονταριού, το οποίο κουβαλούσε πάνω στους ώμους του. Μια από τις στάμνες ήταν ραγισμένη, και ενώ η μία στάμνα ήταν τέλεια και πάντα γεμάτη με νερό αφότου τελείωνε την διαδρομή απ' το ρυάκι μέχρι το σπίτι του αφέντη, η ραγισμένη στάμνα ήταν πάντα μόνο μισογεμισμένη.

Για δύο ολόκληρα χρόνια συνεχίστηκε αυτό κάθε μέρα, με τον μεταφορέα να φέρνει μόνο μιάμιση στάμνα γεμάτη νερό στο σπίτι του αφέντη. Βέβαια, η τέλεια στάμνα ήταν περήφανη για το κατόρθωμά της, να 'ναι τέλεια μέχρι το τέλος γι' αυτό για το οποίο είχε φτιαχτεί. Όμως η καημένη η ραγισμένη στάμνα ντρέποταν για τις ατέλειές της, και ένοιωθε άσχημα που μπορούσε να κάνει μόνο τη μισή δουλειά που την έφτιαζαν για να κάνει. Μετά από χρόνια που της φαινόταν σαν μια πικρή αποτυχία, μίλησε στον νεροκουβαλητή μια μέρα ενώ ήταν κοντά στο ρυάκι.

“Ντρέπομαι για τον εαυτό μου, και θέλω να απολογηθώ.”

“Γιατί;” την ρώτησε ο νεροκουβαλητής. “Γιατί

ντρέπεσαι;”

“Για δύο ολόκληρα χρόνια, μεταφέρω μόνο το μισό νερό επειδή έχω αυτό το ράγισμα στην πλευρά μου και το μισό νερό χάνεται μέχρι να φτάσω στο σπίτι του αφέντη σου. Για τα δικά μου ελαττώματα, εσύ πρέπει να εργαστείς τόσο πολύ, και δεν πληρώνεσαι όσο πρέπει για τις προσπάθειές σου,” είπε η στάμνα.

Ο νεροκουβαλητής λυπήθηκε τη γέριχη και ραγισμένη στάμνα, και από συμπόνια της είπε, “Όταν επιστρέφουμε στο σπίτι του αφέντη, θέλω να προσέξεις τα όμορφα λουλούδια δίπλα στο μονοπάτι.”

Πράγματι, καθώς ανέβαιναν την ανηφόρα, η γέριχη και ραγισμένη στάμνα παρατηρούσε τον ήλιο που ζέσταινε τα όμορφα αγριολούλουδα δίπλα στο μονοπάτι, και αυτό της έδωσε λίγη χαρά. Όμως στο τέλος του μονοπατιού, αισθανόταν ακόμα άσχημα, επειδή το μισό της φορτίο είχε χαθεί, και έτσι απολογήθηκε ξανά στον νεροκουβαλητή για την αποτυχία της.

Ο νεροκουβαλητής είπε στη στάμνα, “Πρόσεξες πώς μόνο στην δική σου μεριά απ' το μονοπάτι υπήρχαν τα λουλούδια, ενώ απ' την άλλη μεριά που είναι η άλλη στάμνα δεν υπήρχαν; Και αυτό επειδή γνώριζα για την ατέλειά σου, και τη χρησιμοποίησα. Φύτεψα σπόρους στην δική σου πλευρά, και κάθε μέρα ενώ γυρίζαμε απ' το ρυάκι, εσύ τους πότιζες.

“Για δύο χρόνια μπορώ και μαζεύω όμορφα λουλούδια για να διακοσμήσω το τραπέζι του αφέντη μου. Αν εσύ δεν ήσουν όπως είσαι, δεν θα υπήρχε αυτή η ομορφιά να στολίζει το σπίτι του.”

Ο καθένας μας έχει τις ιδιαίτερες “ατέλειές” του. Όλοι μας είμαστε ραγισμένα σταμνιά. Αν όμως τις αφήσουμε στον Ιησού, Αυτός θα χρησιμοποιήσει τις ατέλειές μας για να ομορφύνει το τραπέζι του Πατέρα Του. Καθώς ο Ιησούς σε καλεί στα καθήκοντα που έχει καθορίσει Αυτός για σένα, εσύ μην φοβάσαι τις ατέλειές σου. Αναγνώρισέ τις, και άσε Αυτόν να τις εκμεταλλευτεί, ώστε και εσύ να μπορείς να ομορφαίνεις το μονοπάτι Του.

—Αγνώστου Συγγραφέα

Τα ψεγάδια μας μπορούν να γίνουν οι φίλοι μας, καθώς μας κάνουν να αναζητήσουμε Αυτόν που είναι μεγαλύτερος από εμάς, και ο οποίος, αντίθετα από εμάς, είναι Παντοδύναμος.—*Νάνα Γουίλιαμς*

Κάποιος που είχε μάθει αυτό το μυστικό είπε κάποτε: “Ηλθα στον Ιησού και ήπια, και δεν νομίζω ότι θα ξαναδιψάσω ποτέ πια. Έχω κάνει σύνθημά μου τη φράση, ‘Όχι με το ξεθέωμα, αλλά με το ξεχείλισμα’ και αυτό ήδη έχει φέρει μια τεράστια διαφορά στην ζωή μου.”—*Κα Τσαρλς Κάουμπεν (Ρυάκια μέσ' την Έρημο)*

R313 GP—June 2004 / Greek

Στοχασμοί © 2004 απ' την Οικογένεια

Θέματα: Ο Θεός ενεργεί μέσα απ' τις ατέλειές μας,

Η δύναμη του Θεού.

Η Νάνα Γουίλιαμς είναι εθελοντής πλήρους απασχόλησης στην Οικογένεια.

Επισκεφτείτε την διεύθυνσή μας στο Κυβερνοχώρο στο www.greekfamily.org & www.thefamily.org